

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/42328 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 27 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 31 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appelland om wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 11 augustus 2006 heeft de minister het daartegen door appelland gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door appelland ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appelland bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

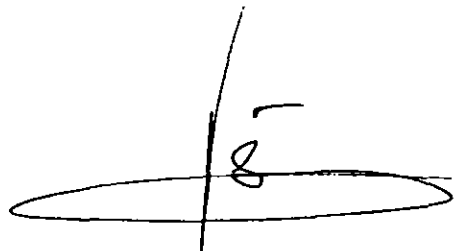
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 juni 2007

154-527.

Verzonden: **28 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 06/42328

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

eiser,
gemachtigde: mr. C.J. van der Waarde, advocaat te Zwijndrecht,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatsecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.Y. Jacobs, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluit van 31 maart 2006 afwijzend beslist op de aanvraag van eiser tot wijziging van de beperking van de aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) onder de beperking 'studie economie aan HBO te Amsterdam' in de beperking 'studie International Relations aan de Webster Universiteit te Leiden'.

Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 5 april 2006 bezwaar gemaakt bij verweerder.

Bij besluit van 11 augustus 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiser bij faxbericht van 31 augustus 2006 beroep ingesteld.

De zaak is op 6 maart 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eiser is ter zitting verschenen bij gemachtigde.

Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 14, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur ervan in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 is Onze Minister bevoegd een

verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te wijzigen, hetzij op aanvraag van de houder van de vergunning hetzij ambtshalve wegens veranderde omstandigheden.

De minister voert volgens paragraaf B6/2.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), voor zover thans van belang, het beleid dat een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd voor het volgen van een studie, een tijdelijk karakter met zich mee brengt. Voor vreemdelingen die hier te lande verblijf voor studiedoeleinden beogen geldt een maximale verblijfsduur.

De maximale verblijfsduur is afhankelijk van de studielast van de studie/opleiding die wordt gevolgd en bedraagt twee jaar meer dan die studielast.(...) Na ommekomst van de maximale termijn kan de verblijfsvergunning niet worden verlengd en kan de vreemdeling evenmin in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning voor het volgen van een andere studie/opleiding.

Volgens hoofdstuk B6/8 van de Vc 2000 moet voor verandering van studierichting of onderwijsinstelling een wijziging worden gevraagd van de beperking waaronder de verblijfsvergunning is verleend. In beide gevallen geldt onverkort dat de totale termijn op grond waarvan iemand verblijf in Nederland voor studiedoeleinden is toegestaan, de maximale verblijfsduur niet mag overschrijden. Voorts dient de betrokkene ten aanzien van de andere studie/opleiding (of dezelfde studie/opleiding aan een andere onderwijsinstelling) te voldoen aan alle voorwaarden die in dit hoofdstuk zijn genoemd. De vreemdeling dient een verklaring over te leggen van de onderwijsinstelling waaraan hij de studie/opleiding wenst te volgen, waaruit blijkt dat de voltooiing van de studie/opleiding binnen het resterende deel van de maximale verblijfsduur in beginsel mogelijk is. Indien het gaat om dezelfde studie/opleiding aan een andere onderwijsinstelling, behoeft een dergelijke verklaring niet te worden overgelegd.

2.2 Verweerder heeft in het bestreden besluit gesteld dat nu eiser veertig uren in de week werkt en in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning als kennismigrant aanstonds blijkt dat het bezwaarschrift ongegrond is. Verweerder handhaaft in bezwaar het standpunt in het besluit in primo ingenomen, dat de aanvraag moet worden afgewezen. Eisers zogenoemde diplomatermijn loopt af op 12 oktober 2006, terwijl verwacht wordt dat hij eerst in 2008 zal afstuderen. Voltooiing van de voorgenomen studie aan de Webster University is niet binnen het resterende deel van de maximale verblijfsduur mogelijk.

Niet is gebleken van bijzonderheden op grond waarvan bij verweerder aanleiding bestaat af te wijken van het gevoerde beleid.

Desgevraagd heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het beleid zoals neergelegd in de Vreemdelingencirculaire 2000 op eiser van toepassing is.

2.3 Eiser kan zich niet met de bestreden beschikking verenigen. Hij heeft aangevoerd dat het feit dat hij per 1 april 2006 veertig uur per week, niet inhoudt dat hem een verzoek om verlenging van zijn verblijfsvergunning voor studie (van 27 september 2005) niet kan worden toegekend. Door aldus te beslissen heeft verweerder een verblijfsgeat voor eiser gecreëerd.

Eiser meent dat verweerder niet is ingegaan op de bezwaargronden en dat in dit verband er ten onrechte van af is gezien eiser te horen. Eiser heeft in bezwaar aangevoerd dat niet de Vc 2000, maar het beleid van toepassing is, zoals dit was vermeld in de Vc 1994. Aan eiser is immers een verblijfsvergunning verleend met ingang van 12 oktober 2000.

De maximale verblijfsduur, als die al van toepassing zou zijn, is voor eiser niet vastgesteld.

Ten onrechte is het verzoek om vergoeding van de kosten in bezwaarfase afgewezen. Niet alleen als het bestreden besluit wordt herroepen kunnen kosten voor vergoeding in aanmerking komen, maar ook indien blijkt dat de bestreden beslissing onjuist was hoewel om andere reden deze beslissing niet wordt herroepen.

2.4 De rechtbank overweegt als volgt.

2.4.1 Naar het oordeel van de rechtbank is op de onderhavige aanvraag om verlenging onder wijziging van de beperking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning de Vw 2000 van toepassing en is er geen sprake van enige specifieke overgangsbepaling. De kennelijk opvatting van eiser dat reeds het enkele feit dat de datum van de eerste verlening van zijn verblijfsvergunning is gelegen voor de inwerkingtreding van de Vw 2000 met zich meebrengt dat het beleid ten tijde van de eerste verlening ook thans op hem van toepassing is, vindt geen steun in het recht.

Voor zover eiser betoogt dat hij onbekend was met de beperking in tijd van de aan hem verleende verblijfsvergunning, dient dat betoog te falen. Destijds was het navolgende van toepassing (hoofdstuk B14 onder paragraaf 3.3.2 van de Vc 1994): *“Voor deze categorie buitenlandse studenten wordt een maximale verblijfsduur aangehouden die gelijk is aan de maximale diplomatermijn die voor de desbetreffende studierichting geldt. De maximale diplomatermijn is voor buitenlandse studenten gelijk aan die aan Nederlandse studenten. Voor de diplomatermijn geldt de nominale cursusduur (in de regel 4 jaar) plus 2 jaar. Dat wil zeggen dat studenten binnen deze termijn het eindexamen moeten hebben behaald. In totaal bedraagt de diplomatermijn derhalve 6 jaar voor veel studies (...)”*.

2.4.2 Naar het oordeel van de rechtbank is verweerders beleid niet kennelijk onredelijk en heeft verweerder conform zijn beleid aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat voltooiing van de (voorgenomen) studie aan de Webster University niet mogelijk is binnen aan eiser gegunde diplomatermijn tot 12 oktober 2006. Immers, uit de afgegeven verklaring van de Webster University van 19 september 2005 is het afstuderen in 2008 gepland.

Dat eiser onder deze omstandigheden is geconfronteerd met een zogenaamd verblijfsgeet moet worden geacht een gevolg te zijn dat is verdisconteerd in verweerders beleid en is aldus niet zodanig bijzonder dat verweerder op grond daarvan moest afwijken van zijn beleid.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid de verlenging van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14 van de Vw 2000 heeft kunnen weigeren.

2.4.3 Met betrekking tot de grond van eiser dat hij niet op zijn bezwaarschrift is gehoord, overweegt de rechtbank het volgende.

De vraag of in bezwaar al dan niet een hoorplicht bestaat wordt beheerst door het bepaalde in hoofdstuk 7 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Uitgangspunt is dat er een hoorplicht bestaat, tenzij een van de uitzonderingen van artikel 7:3 Awb zich voordoet. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Daarbij moet de inhoud van het bezwaarschrift worden beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing.

De rechtbank is, gelet op de inhoud van het bezwaarschrift bezien in samenhang met hetgeen eiser in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissing daaromtrent is

overwogen, van oordeel dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen van eiser kon worden afgezien.

2.5 Het beroep is derhalve ongegrond.

2.6 Nu niet is gebleken van een herroeping van het primaire besluit heeft verweerder er terecht van afgezien de aan de behandeling van het bezwaar verbonden kosten te vergoeden.

2.7 Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

3. Beslissing

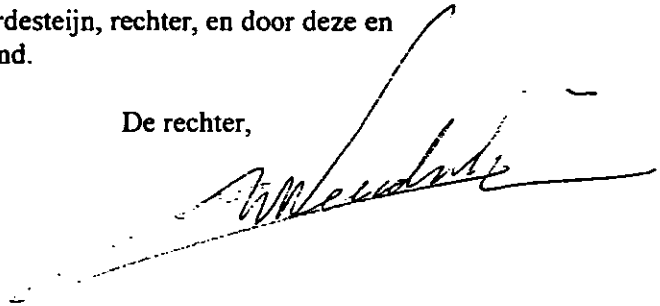

De rechtbank 's-Gravenhage,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. W.M.P.M. Weerdesteijn, rechter, en door deze en
drs. S.R. Jonkergouw, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 27 MRT 2007

Afschrift verzonden op: 27 MRT 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

*C.J. van der Waarde*Per fax: 070 - 365 13 80

Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Hoger beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE		
INGEKOMEN		
2411	B 20 APR 2007	
ZAAKNR. 200702794		
AAN: VI		
BEHANDELD: DD:		PAR:

Zwijndrecht, 20 april 2007

Betreft :
 INDxs : 0009.07.6171 / 151.010.0950
 Nationaliteit : Russische
 Dossier : 117095

APPÈLSCHRIFT

Geeft eerbiedig te kennen,

. geboren op . van Russische nationaliteit,
 wonende aan de . verder te
 noemen "appellant", te dezer zake woonplaats kiezende te Zwijndrecht, aan
 de Kapitein Hoxsmanflat 29, ten kantore van de advocate mevrouw mr C.J. van
 der Waarde, die ten deze verklaart tot het instellen van het onderhavige
 hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn door appellant.

Appellant komt in hoger beroep tegen de in kopie bijgesloten beslissing van
 de Sector Vreemdelingenrecht van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittings-
 plaats Dordrecht (productie 1), gedateerd op 27 maart 2007, verzonden op 27
 maart 2007. In de beslissing wordt het ingediende beroep tegen de beslis-
 sing op bezwaar van 11 augustus 2006 ten onrechte ongegrond verklaard.

Voor wat betreft de volgorde van de grieven zal de volgorde van de uit-
 spraak van de rechtbank Dordrecht worden aangehouden.

Raad van State
Hoger beroep

Zwijndrecht, 20 april 2007

Grief I

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat op de onderhavige aanvraag om verlenging (onder wijziging van de beperking van de) aan appellant verleende verblijfsvergunning de Vc 2000 van toepassing is en dat er geen sprake is van enige specifieke overgangsbepaling.

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat de kennelijke opvatting van appelland dat reeds het enkele feit dat de datum van de verlening van zijn verblijfsvergunning is gelegen voor de inwerkingtreding van de Vc 2000 met zich meebrengt dat het beleid ten tijde van de eerste verlening ook thans op hem van toepassing is, geen steun zou vinden in het recht.

Grief II

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat het beleid niet onredelijk is en dat terecht conform het beleid aan het bestreden besluit ten grondslag is gelegd dat de voltooiing van de (voorgenomen) studie aan de Webster Universiteit niet mogelijk is binnen de aan eiser gegunde diplomatermijn tot 12 oktober 2006.

Grief III

Ten onrechte is geoordeeld dat de omstandigheid dat appelland is geconfronteerd met een zogenaamd "verblijfsgat" moet worden geacht een gevolg te zijn dat is verdisconteerd in het beleid en aldus niet zodanig bijzonder is dat de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie op grond daarvan moest afwijken van zijn beleid.

Grief VI

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat, gelet op al het voorgaande, het oordeel van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie in redelijkheid een reguliere verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op grond van artikel 14 Vw 2000 heeft kunnen weigeren.

Raad van State

Hoger beroep

Zwijndrecht, 20 april 2007

Grief V

Ten onrechte heeft de rechtbank, gelet op de inhoud van het bezwaarschrift, gezien in samenhang met hetgeen in eerste instantie is aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissing daaromtrent is overwogen, geoordeeld dat de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen van eiser kon worden afgezien.

Toelichting Grief I

Op grond van artikel 18, eerste lid onder f Vw 2000 kan een aanvraag om verlenging van een verblijfsvergunning worden afgewezen indien niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de verblijfsvergunning is verleend, of een voorschrift dat aan de verblijfsvergunning is verbonden.

Uiteraard geldt sinds de inwerkingtreding van de Vw 2000 het nieuwe procesuele recht. Uit de tekst van artikel 18, lid 1 onder f Vw blijkt echter dat het materiële recht ten tijde van de vergunning verlening geldt. Immers, er wordt uitdrukkelijk bepaald dat de verlenging verblijfsvergunning alleen maar dan kan worden afgewezen indien niet langer wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend. Ten tijde van het positieve advies MVV, dan wel de verlening van de eerste verblijfsvergunning aan appellant (september/oktober 2000) was Hoofdstuk B14 "Buitenlandse studenten" van de Vc 1965 van toepassing. De voorwaarden waren op dat moment:

1. de inschrijving aan een Universiteit of een Hoge school voor voltijdonderwijs;
2. het moest gaan om een aangewezen studie of opleiding;
3. er moest sprake zijn van voldoende middelen van bestaan;
4. er moest een studieverklaring worden overgelegd;
5. er diende voor de beoogde studierichting te zijn ingeschreven;
6. er diende geen gevaar te bestaan voor de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid en
7. er dienden waarborgen te zijn in verband met de terugkeer (geldigheidsduur paspoort en betaling retourticket).

Raad van State
Hoger beroep

Zwijndrecht, 20 april 2007

De maximale verblijfsduur, dan wel een diplomatermijn gold toentertijd niet. Die maximale verblijfsduur c.q. diplomatermijn is dan ook ten aanzien van betrokkene ook ooit door of namens de Minister voor Vreemdelingenzaken bepaald.

Door de rechtbank is dan ook miskend dat het materiële recht, zoals gold ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning, ook bij de aanvraag om verlenging nog steeds van toepassing was.

Zelfs indien er van moet worden uit gegaan dat de Vc 2000 van toepassing is, is duidelijk dat appellant nog steeds aan de gestelde voorwaarden voldoet. Deze voorwaarden zijn en waren (B6/2 Vc 2000):

- a. de inschrijving aan een onderwijsinstelling
- b. de ondertekening van een schriftelijke verklaring van tijdelijk verblijf
- c. voldoende en duurzame middelen van bestaan

Aan deze voorwaarden voldoet en voldeed appellant: hij was ingeschreven, er was sprake van duurzame en voldoende middelen van bestaan en hij had een schriftelijke verklaring van tijdelijk verblijf ondertekend (de laatste schriftelijke verklaring die zich in het IND-dossier bevindt dateert van 10 september 2004) (productie 2).

Zoals ook al uit die bewuste verklaring "studie" blijkt kon ook de aan appellant verleende verblijfsvergunning, waarvan op 21 september 2005 om verlenging is gevraagd, slechts sprake zijn van het intrekken of niet verlenen van de verblijfsvergunning bij voltociging of tussentijdse beëindiging van de studie (daar is geen sprake van) of te weinig studie-inzet (daarvan is ook geen sprake) of indien betrokkene onevenredig lang over de studie zou doen (ook hiervan is geen sprake).

De maximale verblijfsduur is pas voor nieuwe aanvragen gaan gelden, na inwerkingtreding van TEV 2002/40. Die maximale verblijfsduur is afhankelijk van de studielast van de studie/opleiding en bedraagt namelijk twee jaar meer dan die studielast. De studielast van de door appellant gevolgde opleidingen is nimmer bepaald!! Dit staat ook tussen partijen vast.

Raad van State
Hoger beroep

Zwijndrecht, 20 april 2007

Voor de historische versies van de Vc 2000 wordt naar productie 3 verwezen.

Toelichting Grief II

In artikel 3.4 van het Vb 2000 is onder n de beperking opgenomen "het volgen van studie", dan wel onder o "de voorbereiding op studie". Dat dan ook een wijziging van de beperking moet worden gevraagd op het moment dat er van studierichting of van onderwijsinstelling wordt gewijzigd, is onjuist: de beperking is en blijft "het volgen van studie". Zulks heeft appellant ook in het bezwaar naar voren gebracht. Dit geldt te meer nu in het verleden appellant ook al van studie en van onderwijsinstelling is veranderd, terwijl daarvoor geen wijziging hoefde te worden ingediend. Hierop is in de beslissing op bezwaar totaal niet ingegaan en ten onrechte heeft de rechtbank, waar toch die beslissing op bezwaar ter toetsing voerlag (en niet de primaire beslissing), geoordeeld dat het beleid van verweerder niet kennelijk onredelijk is.

In de beslissing op bezwaar wordt niet gesteld dat het beleid niet kennelijk onredelijk is, wordt ook de primaire beslissing niet als herhaald en ingelast beschouwd, maar wordt slechts beoordeeld dat, omdat appellant per 1 april 2006 voor 40 uur per week werkzaamheden verricht, het bezwaar om die reden ongegrond is.

Bovendien staat tussen partijen vast dat nimmer een bepaalde diplomatermijn is bepaald, noch een maximale verblijfsduur. Dat dan ook de voltooiing van een voorgenomen studie niet mogelijk is binnen een maximale verblijfsduur, dan wel diplomatermijn, is onjuist.

Kennelijk wordt door de rechtbank een meest gangbare maximale verblijfsduur, dan wel diplomatermijn van zes jaar aangehouden, maar zulks wordt ten onrechte gedaan nu de rechtbank het oordeel van de minister slechts kan toetsen en de minister geen diplomatermijn, noch een maximale verblijfsduur heeft bepaald. De rechtbank heeft mitsdien artikel 8:69 Awb geschonden.

Raad van State
Hoger beroep

Zwijndrecht, 20 april 2007

Toelichting Grief III

Gezien de eerdere toelichtingen en gezien het feit dat er al eerder van studierichting en van onderwijsinstelling is gewijzigd zonder dat een wijziging verblijfsdoel hoefde te worden aangevraagd en bovendien duidelijk is dat een eventuele beleidswijziging nimmer aan betrokkene bekend is gemaakt, kan niet worden geconcludeerd dat deze omstandigheden niet dusdanig bijzonder zijn dan van het beleid moest worden afgeweken.

De rechtbank treedt ook voor wat dit betreft buiten het geding en schendt artikel 8:69 Awb, nu de beslissing op bezwaar met geen woord rept over de toetsing van bijzondere feiten of omstandigheden die tot afwijking van het beleid nopen.

Toelichting Grief IV

Gezien de eerdere toelichtingen is duidelijk dat appellant van mening is dat niet in redelijkheid de verlenging van de verblijfsvergunning kon worden geweigerd en dat het beroep derhalve ten onrechte ongegrond is verklaard.

Toelichting Grief V

Ten onrechte wordt door de rechtbank geconcludeerd dat door de Immigratie- en Naturalisatiedienst het bezwaarschrift kennelijk ongegrond is verklaard. Uit de beslissing op bezwaar blijkt, onder het kopje 2. besluit, dat het bezwaarschrift ongegrond wordt verklaard en niet dat het kennelijk ongegrond wordt verklaard.

Daarnaast blijkt uit de motivering van de beslissing dat de reden dat het op 5 april 2006 ingediende bezwaar tegen de weigering aanvraag verlenging verblijfsvergunning studie van 27 september 2005 gelegen was in het per 1 april 2006 starten van de arbeidsovereenkomst waarbij 40 uur per week wordt gewerkt. Nu het gedurende 40 uur per week werken geen reden is om een verblijfsvergunning studie niet per 27 september 2005 te verlengen, zeker niet nu de aanvraag verlenging verblijfsvergunning voor studie al in september 2005 is gedaan (terwijl de werkzaamheden pas per 1 april 2006 zijn gestart)

Raad van State
Hoger beroep

Zwijndrecht, 20 april 2007

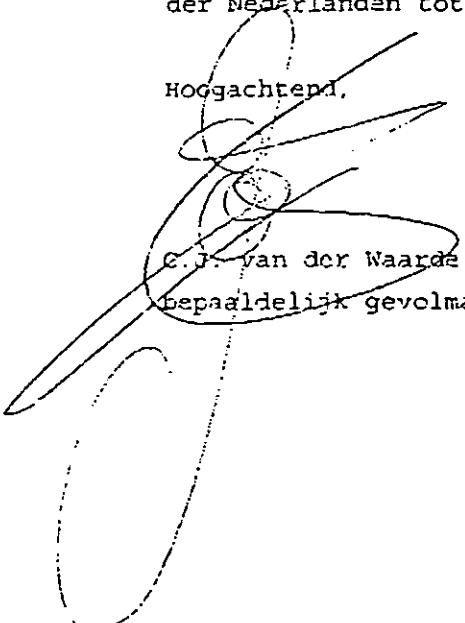
had dit nimmer tot het ongegrond, laat staan kennelijk ongegrond, verklaren van het bezwaarschrift kunnen leiden. De rechtbank heeft dit miskend.

Ten onrechte is in de bezwaarfase afgezien van de hoorplicht nu de reden van het ongegrond verklaren van het bezwaarschrift zich pas in de loop van de bezwaarprocedure heeft voorgedaan, appelllant niet in de gelegenheid is gesteld daar in de bezwaarfase noch mondeling, noch schriftelijk op te reageren, terwijl uit de gronden van bezwaar dat deze wel degelijk kunnen afdoen aan de gronden van de primaire beslissing.

Conclusie

Op grond van dit alles is appelllant van mening dat de beslissing van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, van 27 maart 2007, verzonden op 27 maart 2007, onjuist is, niet in stand kan blijven en dat het bestreden besluit dient te worden vernietigd, met veroordeling van de Staat der Nederlanden tot het betalen van de proceskosten in alle instanties.

Hoggachtend,

C.J. van der Waarde,
bepaaldelijk gevolmachtigde